

LAOS, THAJSKO A MYANMA

Stop na prázdnej dálnici neďaleko hraničného prechodu Mohan-Boten

Sever Thajska je na stop báječný. Berou mě samí usměvaví lidé. Všichni mi kupují pití a starají se, zda nemám hlad a zda mám kde spát. Někdy zastavují ještě dřív, než zvednu palec a chtějí mě vozit.

LAOS, THAJSKO A MYANMA ¹

¹ Myanmar je méně známé označení pro Barmu nebo Myanmar. V češtině se oficiální název Myanmar objevuje zřídka a správný název pro stát je Svaz Myanmar nebo zkráceně Myanmar. Původní Barma tak byla přejmenována již v roce 1989. Úředním jazykem Myanmar je barmština a obyvatelstvo je z převážné většiny tvořeno Barmánci. Používání tvaru Myanmar je problematické, protože koncovka r Barmánci nepíší a ani nevystavují. Neče se ani v angličtině, a tak by se neměla číst ani v češtině.

6.–12. leden

Ani tam, ani zpátky – mezi Thajskem a Myanmarou

Autobus jede celou noc a ráno mě vyhodí dvě stě kilometrů od hranice s Laosem. Vyrážím stopovat na dálnici. Mimo jiných mě bere chlápek z čínské kriminálky. Loučíme se nedaleko hraničního přejezdu Mohan-Boten, kde už ale vůbec nejezdí žádná auta, a pěšky je Laos pořád ještě

daleko. Už očima vybírám vhodné místo pro zavěšení hamaky a připravuji se na spaní u dálnice, když najednou zastavuje auto, a já se rázem vezu až k hranici.

Je tma, ale nevzdávám se. Podaří se mi dostopovat tam, kam jsem zamýšlela – do laoského města Luang Namtha, kde najdu hostel. Na druhý den mám naplánovanou cestu do Thajska. Paradoxně mě na stopu přes Laos nebere nikdo jiný než samí Číňané. Poslední mě vyhazuje ve zlatém trojúhelníku. Svět ve světě. Probíhá tu monstrózní čínská výstavba, všechny nápisy, přestože jsem v Laosu, jsou jak v laoštině, tak i v čínštině. Taxikář mi místo laoských kipů vrací čínské yuany. Demonstrace agresivního čínského vlivu v sousední zemi a skupování okolí nemůže být větší.

Hranici mezi Laosem a Thajskem překonávám loďkou přes Mekong a v mžiku jsem na severu Thajska. Chytám auto směrem na Tachileik a vyskakují dozadu na korbu. Před hranicí беру nejlevnější hostel a ukazuje se, že jde o malý postavený stan na terase domu.

Hranice s Myanmarou je můj první kiks na cestě. Víza do Myanmaru bylo třeba zařídit online a já si dopředu moc nenastudovala politickou situaci v různých částech země předtím, než jsem si do online žádosti napsala Tachileik. Další problém byl, že jsem při vyplňování žádosti uvedla číslo druhého pasu, než který jsem použila pro vstup do Thajska. V zahraničí není běžné vlastnit dva pasy jako v Česku, pohledy celníků bývají proto podezřívavé.

Zde tomu není jinak, celníci cestovní dokumenty zkoumají, netušíc, co si s tím počít. Nakonec situaci vyřeší po domácku a pasy do sebe zagu-mičkují s tím, že je nesmím oddělovat. Dostávám se do myanmarského Tachileiku.

Po dvou kilometrech chůze mě zastavuje závora s tím, že dál se nachází zakázaná oblast pod kontrolou armády. Snažím se s migračním vyjednat výjimku, abych oblastí mohla projet, ale nepovede se. Jsou jen dvě možnosti. Buď sednout na letadlo, nebo se vrátit do Thajska a překročit hranici s Myanmarou v jiném místě. Snažím se s vojáky vymyslet nějakou

variantu, ale žádná není schůdná, a tak dostávám razítko do pasu a Myanmar se zagumičkovanými pasy zase opouštím. Problém nastává vzápětí při vstupu do Thajska. Celníci mi odmítají dát do pasu razítko, protože razítko z Myanmar mám v druhém pasu než vstupní razítko do Thajska. Nikdo si s tím neví rady.

Po dlouhé době vyjednávání s různými celníky, se dostávám do kanceláře k vedení. Pohybuji se mezi hranicemi a nemohu ani do Myanmar, ani do Thajska. V každém z pasů mám jedno razítko, ale Thajci pro vpuštění do země vyžadují, abych měla razítko z Myanmar v obou pasech, s čímž zase nesouhlasí Myanmar, když se víza vážou k jinému číslu pasu. Nemohla jsem vymyslet lepší způsob, jak zabít den.

Pak Barmánci pocítí příležitost, a jak to v těchto jihovýchodních zemích bývá zvykem, oznamují mi, že mě moje pasová záležitost bude stát dolary. Thajci mě ale v bryndě nenechávají a vyjednávají s Myanmar. Všichni se spojíme v jedné kanceláři a výsledek po několika hodinách celého dnešního vízového procesu je ten, že odcházím s druhým výstupním razítkem z Myanmar, dostávám vstupní do Thajska a neplatím nic. Musím slíbit celníkům z Myanmar, že druhý pas nebudu nikde ukazovat, aby z toho neměli problém.

Rovnou chytám stop a mířím na jih Thajska do Pai. Sotva zvedám ruku, už jedu. Jde to hladce. Auto za autem a posouvám se velmi rychle. Sever Thajska je na stop báječný. Berou mě samí usměvaví lidé. Všichni mi kupují pití a starají se, zda nemám hlad a zda mám kde spát. Někdy zastavují ještě dřív, než zvednu palec a chtějí mě vozit. V posledním autě již v podvečer je sympatický ředitel základní školy Denk. Jedu s ním a jeho kamarádkou na večeři a zůstávám u něj doma do dalšího dne.

Ráno mě jeho kamarádka Pí s kolegyní Noi, které pracují jako inspektorky ve škole, berou kus cesty s sebou. Následně měním společnost inspektorek za sedmdesátiletý pár Jina a Be. Oba vypadají nejvýše na padesát. Všichni lidé tu působí velmi mladistvě. Jin a Be mají resort a pyšní se, že u nich byla Angelina Jolie a Brad Pitt.